

БИНКА ПЕЕВА ТАТКО

chitanka.info

него, или бяха получили помощ от него, или бяха яли и пили с него. Или всичко това накуп. Когато след двайсет години от смъртта му поправяха неговия паметник, майсторът се оказа бивш работник при Татко, не беше забравил директора си и още имаше добра дума да го помене.

Онзи май се случи разхитително хубав. Евгения дни наред вървеше безцелно по цъфтящите софийски улици, за чиято зеленина от 30 години до вчера се бе грижил Татко, и красотата я удряше в сърцето: а той никога повече няма да види пролетното чудо. Никога повече. Никога. След този май сълзите ѝ задълго пресъхнаха за каквито и да е чужди драми. И тя наистина мислеше, че е получила нелечимо увреждане. След време попремина. Но никога съвсем.

В ПЪРВО ЛИЦЕ

Пак е май. Евгения, както ще се досети читателят, съм аз. По-лесно ми беше да го напиша в трето лице. А сестра ми се казва Евгения, така че в известен смисъл героинята сме и двете.

За нас нашият баща беше най-прекрасният мъж на земята.

Ние получавахме от него толкова много любов и грижа, че в женския си живот нататък все очаквахме нещо подобно от мъжете, с които се събирахме. Но така не се случва.

От сегашната ми гледна точка бих казала, че татко направо ни беше разглезил — и трите, с мама, която е 11 години по-млада от него и се оженили преди тя да навърши 18 години. Някоя от нас не се занимаваше с никакви досадни подробности — примерно плащане на сметки или висене пред администрации. Татко се оправяше с всичко. Освен това обичаше да пазарува и да готви, с невероятна фантазия. Беше интелигентен и чувствителен, музикален, естет, мощен лъвски отблясък по зодия, поразителен красавец на младини. В детството ми все още вземаше ученическата си цигулка и ни свиреше. От него ми е интересът към класическата музика, литературата и живописата (това се оказва фатално — първият ми съпруг, познайте, беше художник).

Аз обожавях не само баща си, но и приятелите му. Чичо Стоян — помня как го жениха посред нощ, нямала съм и три годинки. Бяха приятели от малки и се разбираха прекрасно, и се смееха заразително с широки гърла на лафовете си. Чичо Васко, беше му приятел от казармата. Чичо Васко бе заместник главен редактор на голям вестник

и аз бях омаяна (а най-точно влюбена с оная чиста предпубертетна любов, от която покълва женската чувственост) от двуметровия му ръст, от буйната му, вечно падаща напред коса, и най-вече от това, как посред поредния купон у дома от редакцията идваше кола и го закарваше да види „как върви броят“, а после го връщаше и той донасяше абсолютно загадъчни тогава за мен отпечатьци (висок печат, хе) от страниците на утрешния! (вече бях почнала да чета фантастика и това директно ме пренасяше в друго измерение) вестник. Когато бях съвсем малка, исках да стана лесовъд, лесоинженер като татко, но после чичо Васко ме омагьоса за журналистиката. Чичо Сашо от Бургас, приятел на татко от най-ранните му професионални години, когато е бил разпределен в Бургас, та сестра ми се е родила там. Като си пийнеха, с татко се целуваха взаимно по плешивите темета и нежно си викаха: „Лекичък! Много лекичък! Направо перушинка!“. И бяха страшно доволни от шегата си, по някакви отдавнашни и приятни причини.

Фройд би се забавлявал добре с тези самопризнания, но ще добавя и още — когато лятото ме прашаха при баба и дядо, неговите родители, на моменти много ми домъчняваше за нашите, и тогава си мушвах главичката в едно татково сако, висящо на закачалката, пропито от пот под мишниците. Острата миризма ми действаше успокояващо и успявах да дочакам без плач неделята, когато татко пристигаше. Помня и някакво летуване в Говедарци, как с татко се разхождаме из гората, аз го държа за ръката — моята ръка е опъната нагоре, защото съм ситнеж, но му казвам най-искрено, че сме като гаджета, а той се смее звучно и до сълзи.

Много спомени, и всичките значещи нещо в живота ми. Запазили са се хубавите — и това е сигурен белег, че доброто е преобладавало. Винаги съм била благодарна за щастливото си детство. Естествено, този образ е идеализиран, и все пак е точният — защото такъв е татко в сърцето ми. Без да пресмятам количество — но някаква голяма част от жената в мен се дължи на факта, че именно Този Удивителен Мъж е моят баща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.